

KILÁTÓ

MAI NÉMET KÖLTŐK

ERICH ARENDT

BARCELONA 1938. MÁRCIUS

*Sóhajt az éj. Egy meteor sötéten
zuhan a hideg csillagok közül.
A házgerinc rettegve megfeszül,
s anyák riadnak üvöltve az éjben.*

*A gyerek föl se ébred. Kis fehér
testére falak öklei zuhognak,
és kivirágzik alján a romoknak
a rongyruhák pirossa. Fönt az éj*

*sötétje fehér töröktől hasad:
az eget dühödt fényszórók verik.
Öböl a sánchoz borzadva simul.*

*Szitál a por, semmivé mossa a hab.
A gyilkosokra felhők tornyulnak, amíg
üszökről feketén gyerekek vére hull.*

CAVA ACQUERA

*Köveknek suttogása
pikkelyes holdig magaslik.
A nap fehér volt. Mozdíthatatlan
a fény kőkigyója
az útakon. Fehér
a halál mint az ajkak.
És ahol összesimultak
megkeskenyülve távoli csúcok
— öregség és csend terem
a tér magányán —
sziklát szikla után számol
időtlen ujjain az idő...
Nagy szótagjai az éjnek!*

Kibirtad te az üreget is,
 mely a napok törzsébe odvul,
 most árnyékod hasztalan kísérli
 utolérni a végtelenül
 nyújtózó tenger partjait
 — halálos ezüst halálos sötét —
 most a homokon lábad alatt
 egybenő újra veled:
 kezébe fogod szívedet
 este. És fehér
 mint a halál a szíved.
 A holdteli éj szemében
 amiben bízál sokáig,
 neked ragyog a fekete gyöngy.

1956

LOVAK

erdővonzást éreznek szemek
 halvány iram
 erdők rétek szemek föl
 homály suhognak
 szemek érzik a fát
 homálybazárt fényhalom
 lágyabb iram
 levegő
 állanak orrlíkok holdak
 tenger csend körül
 és figyelnek
 bámészan
 vidám halakat
 hűvös sarlót
 szemek szemek lovak virágok
 rángnak a szemek a levegőben
 és
 ügetnek vakon fehér szurdokok
 izzanak
 sziklák!
 ér kígyóz vadul szárnyak felett föld
 földerül
 és ágaskodik
 elbukik
 hullámok fény
 dörren fekete szél széttapossák
 és
 a napok
 a zöld falvakat átszökellik

és
 belerándulnak a csikorgásba
 villám harap
 villanva
 a ránduló patába.
 figyelnek liheg a sötét
 izzáshoz kötötten
 zablavasat harapva
 csikordul
 a tekintet
 lefelé
 magasan csicsérgés fodroz fények
 [karcsulnak
 kúszik a hátak felett
 lovak lovak lovak
 pillantás szökken
 a fény kőkigyói fölé
 sziklákkaal tele
 szelek surrogna a meztelen napok
 feketén
 kinyúl egy kéz
 magasra
 a fej lehull
 és nyíl kinyíl és nyíl
 kaszál
 ezüstös zúgás
 az
 éj.
 nyerít egy vértelen
 csillag.

1926

ERICH ARENDT NDK-beli költő most hatvannégy éves. Irodalmi pályafutása politikai-költői kettősség jegyében kezdődött: 1926-tól nemcsak a Német Kommunista Pártnak, de a „Der Sturm”-féle expresszionista csoportnak is tagja. 1933-ban Svájcba majd Spanyolországba emigrált. Részt vett a spanyol polgárháborúban a 27. „Carlos Marx” katalán hadosztállyal. Tizenhét évi emigráció után 1950-ben tért vissza hazájába. Becher-díjas költő. Részt vett a legutóbbi budapesti költői konferencián is.

VERESS MIKLÓS fordításai